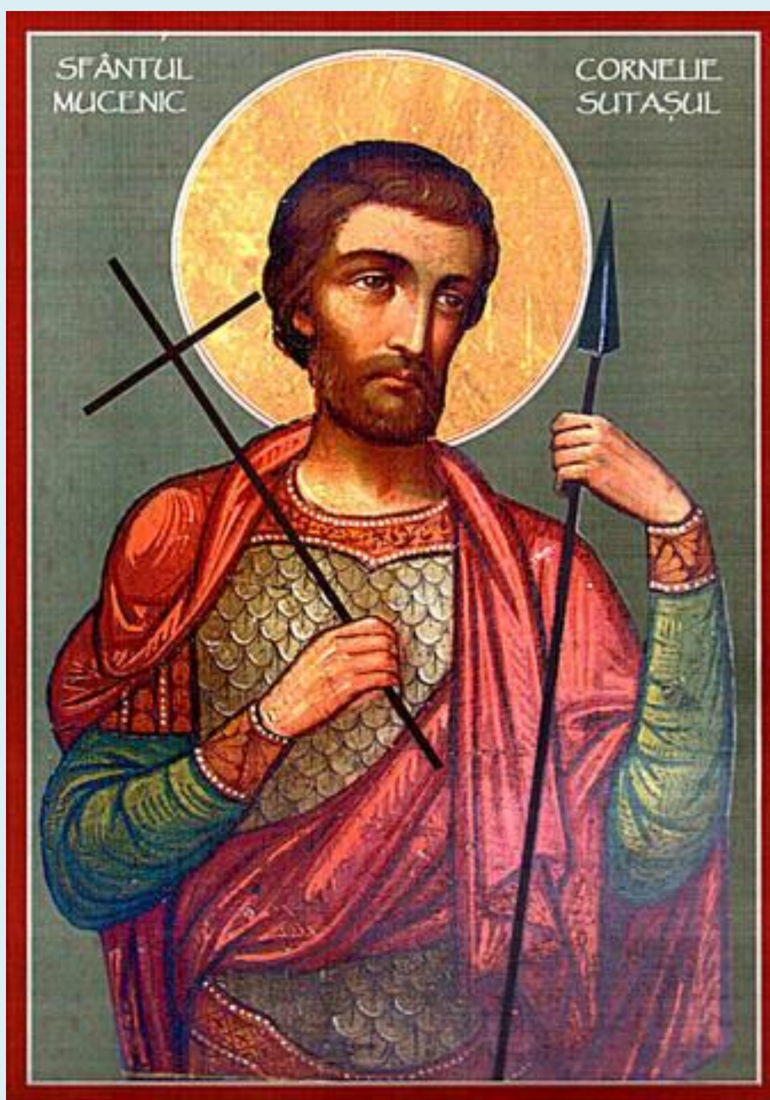
Acatistul Sfântului sfinţit mucenic Corneliu sutaşul
(s.v. 13 septembrie / s.n. 26 septembrie)

Sfântul sfinţit mucenic Cornelie, sutaşul (s.v. 13 septembrie / s.n. 26 septembrie):

https://www.academia.edu/44169795/Sf%C3%A2ntul_sfin%C5%A3it_mucenic_Cornelie_suta%C5%9Ful_13_septembrie_

https://archive.org/details/sf.-cornelie

https://www.slideshare.net/slideshow/sf-cornelie/250445607

***

Materiale despre Sfântul sfinţit mucenic Cornelie, sutaşul:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-sfin%C5%A3it-muc-Corneliu-(13-sept)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Cornelie%2C+suta%C5%9Ful

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Cornelie

&&&

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dunezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.

Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Întâiului chemat dintre păgâni de însuşi Domnul, laude să-i aducem noi, creştinii de peste veacuri. Căci, ca şi el am fi rămas în negura necunoştinţei, de n-ar fi deschis Domnul cale mântuirii tuturor oamenilor. Pentru aceea, cu recunoştinţă să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfinţite Corneliu, cel întâi chemat dintre păgâni!***

Icosul 1

Îngerul Domnului din cer a fost trimis în Cezareea Palestinei la un bărbat temător de Dumnezeu, ca să-i strige:
Bucură-te, Corneliu, vrednică slugă a Domnului;
Bucură-te, ajutor de nădejde al aproapelui;
Bucură-te, înţelept conducător al sutei de ostaşi încredinţate;
Bucură-te, al cohortei romane Italica cinstit luptător;
Bucură-te, al creştinilor începător;
Bucură-te, că de oameni peste o sută ai fost pus, iar de Domnul peste sute ai fost uns;
Bucură-te, căpetenie a celor mulţi, ce pe mulţi la Hristos ai adus;
Bucură-te, ostaş în lupte neînfrânt, cuceritor de multe suflete;
Bucură-te, floare a Cezareei, neveştejită de ispite;
Bucură-te, cel ce pentru Împăratul tuturor, l-ai părăsit pe împăratul romanilor;
Bucură-te, cel ce ai ales al credinţei aur strălucitor;
Bucură-te, cel ce nu ai fost atras de ceva trecător;
Bucură-te, Sfinţite Corneliu, cel întâi chemat dintre păgâni!

Condacul 2

Stând Corneliu sutaşul la rugăciune în ceasul al IX-lea, văzând pe îngerul Domnului cinstindu-i casa cu lumina sa, cu smerenie şi-a plecat faţa la pământ şi a cântat Celui ce l-a trimis: ***Aliluia!***

Icosul 2

Ştiindu-se pe sine depărtat de Dumnezeu şi în negura necunoştinţei petrecând, uimit fiind de venirea îngerului, a strigat Corneliu: „Ce este, Doamne?" Iar trimisul Domnului i-a răspuns, zicând:
Bucură-te, fierbinte rugător;
Bucură-te, far strălucitor;
Bucură-te, cel ce din fire făceai ale legii;

Bucură-te, izgonitorul fărădelegii;
Bucură-te, iubitor de Dumnezeu;
Bucură-te, hrănitor al sufletului tău;
Bucură-te, stăpân al casei tale;
Bucură-te, a lor tăi spre mântuire cale;
Bucură-te, că armura şi zalele le-ai lepădat bucuros;
Bucură-te, că fără coif şi scut ai alergat la Hristos;
Bucură-te, că sabia lată ai depus;
Bucură-te, că de „sabia Duhului" ai fost străpuns;
Bucură-te, Sfinţite Corneliu, cel întâi chemat dintre păgâni!

Condacul 3
Nu s-a depărtat de la tine îngerul Domnului, până ce nu te-a încredinţat că rugăciunile şi milosteniile tale s-au suit spre pomenire înaintea lui Dumnezeu. Auzind acestea cu glas mare, slavă ai dat Proniatorului, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 3
Supus te-ai arătat, Sfinte Corneliu, poruncii lui Dumnezeu, căci ascultând de îngerul Domnului, ai trimis la Iope două slugi şi un ostaş cucernic spre a cerceta casa de lângă Marea cea mare a lui Simon tăbăcarul, spre a-l chema pe verhovnicul Domnului ca să-ţi arate calea ce duce la El. Pentru aceasta îţi aducem laude:
Bucură-te, împlinitor al voii Domnului;
Bucură-te, primitor al Cuvântului;
Bucură-te, însetat după Adevăr;
Bucură-te, spre singurul Dumnezeu alergător;
Bucură-te, că vitejia, onorurile şi averea nu ţi-au fost de ajuns;
Bucură-te, că pe toate în folosul sufletului le-ai pus;
Bucură-te, cel ce ca Lazăr, patru zile ca în mormânt ai fost;
Bucură-te, că odihnă n-ai aflat până ce slugile nu s-au întors;
Bucură-te, cel ce ca apostolul neamurilor, la neamuri ai predicat;
Bucură-te, floare rară crescută în pustiul păgânătăţii;
Bucură-te, rază de lumină pe bolta creştinătăţii;
Bucură-te, că ai băut cu nesaţ din Izvorul Vieţii;
Bucură-te, Sfinţite Corneliu, cel întâi chemat dintre păgâni!

Condacul 4
Auzind de la cei ce i-ai trimis că în acelaşi ceas Domnul grăise şi lui Petru, făcând curate pe cele ce mai înainte erau socotite necurate, căzând la picioarele marelui apostol, ai mulţumit împreună cu el, cântând Iubitorului de oameni: ***Aliluia!***

Icosul 4
Dumnezeu, Cel ce pretutindeni sălăşluieşte şi pe toţi oamenii iubeşte, a descoperit celui din poporul ales, naşterea poporului celui bine credincios, întâlnind evreul şi romanul şi unindu-i prin pogorârea aceluiaşi Duh Sfânt. Pentru aceasta, noi, creştinii proveniţi dintre neamuri, cu mulţumire îi strigăm celui ce s-a învrednicit a fi întâiul dintre noi, aşa:
Bucură-te, că în portul Iope ai aflat pe marele pescar;
Bucură-te, ca şi el, trimis ai fost în lume misionar;
Bucură-te, că primind de la el botezul;
Bucură-te, că primind de la el botezul pământului ai început ocol;
Bucură-te, ca şi Petru, în taina cămării de sus rugător;
Bucură-te, pe marea vieţii călăuzitor;
Bucură-te, că marele apostol până spre asfinţit postise;
Bucură-te, că sufletul tău după Apa cea vie însetase;
Bucură-te, că Biserica în chipul pânzei s-a descoperit;
Bucură-te, că umbra Legii a trecut;
Bucură-te, că harul a venit;
Bucură-te, cel ce în baia botezului te-ai curăţit;
Bucură-te, cel ce sufletul ţi-ai îngrijit;
Bucură-te, Sfinţite Corneliu, cel întâi chemat dintre păgâni!

Condacul 5
Văzând Petru întru uimire că pânza cu vietăţile necurate de trei ori la cer s-a ridicat şi înţelegând că voia Preasfintei Treimi este ca prin cele patru colţuri, cei patru evanghelişti duhovniceşte să-i hrănească pe toţi, până la marginile lumii, a cântat lui Dumnezeu împreună cu sutaşul: ***Aliluia!***

Icosul 5
Când marele pescar şi-a întins mreaja cuvântului trecând pragul casei tale, cunoscând puterea pe care Dumnezeu o dă aleşilor Săi, te-ai aruncat cu faţa la picioarele lui, Sfinte Corneliu. Dar acesta, în smerenia sa, recunoscând că şi el tot om este, şi numai lui Dumnezeu I se cuvine închinare, ţi-a zis:
Bucură-te, că Domnul nu este părtinitor;
Bucură-te, că în orice neam, celui ce se teme de El este îndreptător;
Bucură-te, că şi pentru voi s-au pregătit fiii lui Israel;
Bucură-te, că şi cu voi este al nostru Emanuel;
Bucură-te, că nu e decât un Domn, o credinţă, un botez;
Bucură-te, că nu mai e nici iudeu, nici elin, nici alt crez;
Bucură-te, cel ce mărturie din gura martorului ai primit;
Bucură-te, că din toţi păgânii, pe tine Domnul mai ales te-a iubit;

Bucură-te, cel ce ai primit a Domnului Bună Vestire;
Bucură-te, că prin aceasta ai adus sufletelor tămăduire;
Bucură-te, că lumina primită nu ai ţinut-o sub obroc;
Bucură-te, că făclia aceasta ai purtat-o din loc în loc;
Bucură-te, Sfinţite Corneliu, cel întâi chemat dintre păgâni!

Condacul 6
Dumnezeu, Cel ce poate toate câte voieşte, a adeverit şi prin tine că Împărăţia Cerurilor este înăuntrul nostru. Căci din cuceritor de popoare, te-a aflat mai apoi cuceritor de suflete, căruia până la sfârşitul vieţii I-ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul 6
Când apostolul Domnului şi-a deschis gura spre a adeveri cele ce însuşi auzise şi văzuse, larg ţi-ai deschis sufletul spre a primi cele descoperite oamenilor de Dumnezeu cel întrupat. Pentru aceasta lăudându-te, îţi grăim:
Bucură-te, cel ce pe Dumnezeu nu L-ai văzut, dar ai crezut;
Bucură-te, că pentru aceasta, de Domnul în ceata fericiţilor ai fost pus;
Bucură-te, cel născut din apă şi din duh;
Bucură-te, rugător în adevăr şi în duh;
Bucură-te, cel ce iubind Adevărul, ai urmat calea mântuirii şi ai moştenit viaţa;
Bucură-te, cel ce spre Răsărit te-ai întors cu faţa;
Bucură-te, cel ce din îndemn lăuntric deja făcusei milostenii;
Bucură-te, iubitor de semeni;
Bucură-te, că prin iubirea de oameni cu sutaşul din Capernaum te asemeni;
Bucură-te, că mărturisitor ca Longhin sutaşul ai fost;
Bucură-te, că trecând peste toate, mai presus ai pus pe Hristos;
Bucură-te, că ai şezut la masă cu Avraam, Isaac şi lacov, deşi nu erai din poporul ales;
Bucură-te, Sfinţite Corneliu, cel întâi chemat dintre păgâni!

Condacul 7
Dacă ai aflat despre iisus din Nazaret, cum L-a uns pe El Dumnezeu cu Duhul Sfânt şi cu putere de sus, te-ai bucurat foarte. Uimit ai fost, sfinte, auzind de la martori despre vindecări fără de număr şi de alungarea duhurilor necurate numai cu cuvântul. Întristat peste măsură de Pătimirile, Răstignirea şi îngroparea Sa, ţi-ai luminat sufletul cu vestea Învierii, inundându-l cu acea bucurie pe care nimeni nu o va lua din inimile celor ce Îi cântă: ***Aliluia!***

Icosul 7

Ca un burete uscat de arşiţă s-a îmbibat inima ta care s-a deschis larg, spre a încăpea toate descoperirile pe care Dumnezeu le-a făcut aleşilor Săi. Cei ai casei tale, ascultând vestirea despre Cel rânduit de Dumnezeu să fie Judecător al celor vii şi al celor morţi, s-au grăbit a crede celui ce le grăia acestea, spre a primi iertarea păcatelor. Iar ţie, Sfinte Corneliu, pricinuitorul luminării lor, ţi-au cântat:
Bucură-te, temător de Dumnezeu;
Bucură-te, deschizător al sufletului meu;
Bucură-te, ascultător al marelui predicator;
Bucură-te, al Bisericii fiu temător;
Bucură-te, cel ce ai găzduit pe cel îmbrăcat cu putere de sus;
Bucură-te, că şi în casa ta s-a pogorât Duhul Sfânt;
Bucură-te, că aceasta în foişor de taină s-a prefăcut;
Bucură-te, cel care în Cezareea, Muntele Sionului ai adus;
Bucură-te, că şi tu ai fost îmbrăcat cu putere de sus;
Bucură-te, purtător de Duh Sfânt;
Bucură-te, că prin faptele tale nu L-ai alungat până la mormânt;
Bucură-te, că trupul tău lăcaş a fost al odorului scump;
Bucură-te, Sfinţite Corneliu, cel întâi chemat dintre păgâni!

Condacul 8

Revărsarea neaşteptată şi nesperată a Duhului Sfânt te-a copleşit, Sfinte Corneliu pe tine, pe Petru şi pe toţi cei ce erau în casa ta, evrei şi elini, care au început să-L slăvească pe Dumnezeu şi în limbile altor popoare. De aceea, fratele celui întâi chemat la apostolat, cu glas mare a strigat: „Poate cineva opri apa care să-i boteze pe aceştia ce au primit deja Duhul Sfânt, ca şi noi iudeii?" Şi într-un glas, toţi au cântat Unuia singur Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 8

Noi, creştinii din lumea largă, cufundaţi de trei ori în cristelniţa de păcate curăţitoare, cântare de mulţumire aducem răspânditorului credinţei iubirii, aşa:
Bucură-te, cel dintâi dintre păgâni botezat în numele Domnului Hristos,
Bucură-te, că aceasta ţi-a fost de mare folos;
Bucură-te, că asemenea lui Zaheu vameşul ai mântuit a ta casă;
Bucură-te, că ai tăi, botezându-se, au urmat viaţă aleasă;
Bucură-te, că în apa botezului te-ai cufundat;
Bucură-te, cel ce în Hristos te-ai îmbrăcat;
Bucură-te, om nou, născut a doua oară;
Bucură-te, descoperitor de nepreţuită comoară;
Bucură-te, că din apă şi din Duh ai renăscut;
Bucură-te, că de lumea cea deşartă te-ai rupt;

Bucură-te, că nimic din cele lumeşti nu ai păstrat;
Bucură-te, că pe Hristos cu toată fiinţa L-ai îmbrăţişat;
Bucură-te, Sfinţite Corneliu, cel întâi chemat dintre păgâni!

Condacul 9

Pe ritorii cei mult-grăitori îi vedem tăcând ca nişte peşti fără de glas, căci nu se pricep să spună în ce chip Duhul Sfânt, care de la Tatăl purcede, trimis a fost de Fiul cel întrupat să lumineze neamurile aflate de veacuri în întunericul necredinţei şi al depărtării de Dumnezeu. Când vestea despre botezarea sutaşului Corneliu în numele Domnului iisus a ajuns până la credincioşii cei tăiaţi împrejur din Ierusalim, acestora le-a povestit Petru cele întâmplate în Cezareea şi s-au liniştit şi au slăvit pe Domnul, zicând: „Aşadar, şi păgânilor le-a dat Dumnezeu pocăinţa spre Viaţa veşnică". Mai apoi, bărbaţi cipriοţi şi cirineni venind în Antiohia, grăiau către elini, bine-vestindu-L pe Hristos. Şi mâna Domnului era cu ei şi mare era numărul celor ce au crezut şi au venit la credinţă. Atunci Biserica din Ierusalim a trimis pe Barnaba să cerceteze comunitatea din Antiohia. Şi acesta sosind şi văzând harul lui Dumnezeu care lucra în toţi, s-a bucurat şi-i îndemna să rămână în Domnul cu inima statornică şi să-I cânte: ***Aliluia!***

Icosul 9

Ştiind că în Antiohia ucenicii pentru întâia oară s-au numit „creştini", adică urmaşi întru totul lui Hristos, pe tine, Sfinte Corneliu, deschizător al căilor către mântuire pentru toate popoarele, te fericim aşa:
Bucură-te, cel ce sabia lată ai părăsit;
Bucură-te, cel ce cu sabia Duhului noi cuceriri ai făcut;
Bucură-te, cel ce ca şi apostolii, pentru Domnul toate le-ai lăsat;
Bucură-te, cel ce ca şi apostolii, de la Dumnezeu nemuritoare cinste ai luat;
Bucură-te, căci cu cinstea de sutaş nu te-ai mândrit;
Bucură-te, că pe cei o sută încredinţaţi ţie nu i-ai asuprit;
Bucură-te, că dintre ei, pe mulţi i-ai adus la Hristos;
Bucură-te, că din patimi şi idoleşti închinări i-ai scos;
Bucură-te, cel ce talanţii iscusit ai înmulţit;
Bucură-te, că suta înzecit a rodit;
Bucură-te, că pe pământ bun sământa Evangheliei a căzut;
Bucură-te, că cinstind crucea, împotriva diavolilor ţi-a fost scut;
Bucură-te, Sfinţite Corneliu, cel întâi chemat dintre păgâni!

Condacul 10

Iubindu-L pe Domnul din tot sufletul tău, l-ai urmat pe Petru în misiunea sa, ca un adevărat ucenic. Împreună multe comunităţi aţi înfiinţat, împreună pe mulţi fraţi aţi cercetat, împreună de multe ori lui Dumnezeu aţi cântat: ***Aliluia!***

Icosul 10

Fiind cu Petru şi cu Timotei în Efes, vi s-a dat de ştire că în Cetatea Schepsia, locuitorii cu sârguinţă se închină la diavolii cei în chipul idolilor celor urâcioşi. Iubindu-i ca pe nişte copii neştiutori, v-aţi sfătuit părinteşte cum să-i ajutaţi. Şi pentru că fiecare doreaţi să vă jertfiţi pentru binele lor, aţi aruncat sorţi şi aceştia căzând asupra ta, laude ţi-au adus:
Bucură-te, că mulţumind lui Dumnezeu, L-ai chemat în ajutor;
Bucură-te, că al lui Hristos ai devenit propovăduitor;
Bucură-te, că deşi neînvăţat, pe Dimitrie filozoful ai înfruntat;
Bucură-te, că înţelepciunea creştinească pe cea elinească a încurcat;
Bucură-te, că Zeus şi Apollo prin tine au căzut;
Bucură-te, că Dumnezeul cel necunoscut prin tine S-a făcut cunoscut;
Bucură-te, învingător al marelui dregător;
Bucură-te, al Schepsiei cuceritor;
Bucură-te, de idoli defăimător;
Bucură-te, de diavoli izgonitor;
Bucură-te, al păgânismului surpător;
Bucură-te, de minuni făcător;
Bucură-te, Sfinţite Corneliu, cel întâi chemat dintre păgâni!

Condacul 11

Ca un grădinar iscusit ai vrut să cureţi aria mai înainte de a semăna cuvântul Domnului. Pentru aceasta, în văzul tuturor l-ai înfruntat pe idolatrul Dimitrie, marele dregător. Iar acesta, socotind că prin ameninţări şi chinuri va zădărnici propovăduirea ta, te-a silit să te închini lui Apollo şi lui Zeus. Încredinţat de atotputernicia lui Dumnezeu, ai intrat în capiştea idolească împreună cu familia dregătorului şi cu mulţime de popor. Şi întorcându-te spre răsărit, ţi-ai plecat genunchii la pământ şi ai cântat Dumnezeului celui adevărat: ***Aliluia!***

Icosul 11

Sfinte Corneliu, te-ai rugat Celui în care credeai, să nu îngăduie ca făpturile acelea, din necunoştinţă, să fie înghiţite de pieire. Ci mai degrabă, spre încredinţarea tuturor, să răstoarne idolii cei fără de suflare, ce nu erau decât sălaş diavolilor, spre amăgirea multora. Şi sfârşind rugăciunea, ai ieşit din capişte împreună cu dregătorul şi poporul ce era de faţă. Şi îndată cutremur mare s-a făcut, dărâmând nu

numai idolii, ci şi zidurile, înfricoşându-i pe toţi. Pentru acest semn văzut al împlinirii rugăciunii, îţi aducem şi noi laude:
Bucură-te, în Dumnezeu încrezător;
Bucură-te, de diavoli netemător;
Bucură-te, al Domnului lăudător;
Bucură-te, al idolilor surpător;
Bucură-te, cel ce ai înălţat rugăciune bine primită;
Bucură-te, cel ce şi pentru noi rugăciunea o poţi face împlinită;
Bucură-te, că ai făcut ca cele lumeşti să-şi arate lutul;
Bucură-te, că păgânescul lăcaş prin puterea rugăciunii una l-ai făcut cu pământul;
Bucură-te, că spânzurat gol pe lemn te-au bătut;
Bucură-te, că paharul chinurilor bucuros pentru Hristos ai băut;
Bucură-te, că din pronia lui Dumnezeu, soţia şi fiul dregătorului din capişte n-au putut ieşi;
Bucură-te, că sub dărâmături Dumnezeu i-a păstrat vii;
Bucură-te, Sfinţite Corneliu, cel întâi chemat dintre păgâni!

Condacul 12

Auzind dregătorul că soţia sa, Evantia şi Dimitrie, fiul său au rămas la locul prăpădului, a încetat a-l mai chinui pe Corneliu. Şi trimiţându-şi îndată slugile, nădăjduia să mai afle măcar oasele lor zdrobite. Dar, o, minune! Aceştia de dedesubt cu bucurie strigau: „Mare este Dumnezeul creştinilor!... Rugaţi-l pe Corneliu să ne scoată de aici". Iar dregătorul, văzându-şi familia întregită, a cântat adevăratului Salvator: ***Aliluia!***

Icosul 12

Ca mai înainte binefăcătorul său, s-a botezat dregătorul Dimitrie cu femeia, fiul şi toată casa sa. Şi auzind apostolii că mulţi din cetate au cerut botezul creştin, şi-au pus mâinile peste capul mărturisitorului Corneliu, aşezându-l episcop al Cetăţii Schepsia. Aici a rămas până la sfârşitul vieţii, vânând noi suflete pentru Împărăţia Cerurilor. Pentru aceasta şi noi, creştinii de peste veacuri, îi aducem laude:
Bucură-te, cel ce din ostaş lumesc ai devenit ostaş ceresc;
Bucură-te cel ce arhiereu care pe mulţi ai călăuzit;
Bucură-te, că de lupii cei hrăpitori nu ai fugit;
Bucură-te, că ani mulţi cu vrednicie turma ai păstorit;
Bucură-te, că dintre toţi, pe Evnomie preot l-ai hirotonit;
Bucură-te, că împreună multe slujbe aţi săvârşit;
Bucură-te, cunoscător mai dinainte al sfârşitului tău lumesc;
Bucură-te, vesel călător către Domnul ceresc;
Bucură-te, că episcopului Silvan din Troia în vis te-ai arătat;

Bucură-te, că acestuia moaştele tale i-ai încredinţat;
Bucură-te, că în cinstea ta Evghenie, mare biserică a înălţat;
Bucură-te că acolo cu cinste moaştele tale a aşezat;
Bucură-te, Sfinţite Corneliu, cel întâi chemat dintre păgâni!

Condacul 13 (de trei ori)
O, Sfinţite Corneliu, mărturisitor al credinţei celei adevărate, începător al cetei creştinilor neiudei, fii mijlocitorul nostru către Prea Milostivul Dumnezeu. Pe Acesta roagă-L, iertare de păcate să ne dăruiască, smeritele noastre rugăciuni să împlinească, de primejdii şi nevoi să ne ferească şi să ne ajute să rămânem pe calea mântuirii până în ultima clipă a vieţii, cântându-I: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1
Îngerul Domnului din cer a fost trimis în Cezareea Palestinei la un bărbat temător de Dumnezeu, ca să-i strige:
Bucură-te, Corneliu, vrednică slugă a Domnului;
Bucură-te, ajutor de nădejde al aproapelui;
Bucură-te, înţelept conducător al sutei de ostaşi încredinţate;
Bucură-te, al cohortei romane Italica cinstit luptător;
Bucură-te, al creştinilor începător;
Bucură-te, că de oameni peste o sută ai fost pus, iar de Domnul peste sute ai fost uns;
Bucură-te, căpetenie a celor mulţi, ce pe mulţi la Hristos ai adus;
Bucură-te, ostaş în lupte neînfrânt, cuceritor de multe suflete;
Bucură-te, floare a Cezareei, neveştejită de ispite;
Bucură-te, cel ce pentru Împăratul tuturor, l-ai părăsit pe împăratul romanilor;
Bucură-te, cel ce ai ales al credinţei aur strălucitor;
Bucură-te, cel ce nu ai fost atras de ceva trecător;
Bucură-te, Sfinţite Corneliu, cel întâi chemat dintre păgâni!

Condacul 1
Întâiului chemat dintre păgâni de însuşi Domnul, laude să-i aducem noi, creştinii de peste veacuri. Căci, ca şi el am fi rămas în negura necunoştinţei, de n-ar fi deschis Domnul cale mântuirii tuturor oamenilor. Pentru aceea, cu recunoştinţă să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfinţite Corneliu, cel întâi chemat dintre păgâni!***

Şi se face otpustul.

Sursa:
http://www.munteleathos.com/Pagina/Afisare/Aplicatie_Mobila_Acatistier

***

După patima cea de bună voie a Domnului nostru Iisus Hristos, după Învierea şi după Înălţarea Lui la ceruri, era în Cezareea Palestinei un sutaş, anume Cornelie, de neam din Tracia. Acesta fiind în întunericul necredinţei, avea lucrările luminii şi deşi era păgân, a vieţuit ca un creştin şi pe Hristos, pe care nu-l ştia, prin milostenii îl cinstea.

Vieţuind în mijlocul lumii celei rele, s-a făcut bun, precum mărturiseşte de dânsul Sfântul Apostol şi Evanghelist Luca, în faptele Apostolilor, zicând: ***"Un bărbat oarecare era în Cezareea, anume Cornelie, sutaş, din cetatea care se cheamă Italia; fiind cucernic şi temător de Dumnezeu, cu toată casa sa, făcea milostenii multe la săraci şi se ruga lui Dumnezeu totdeauna" (Fapte 10,1-2).***

Deci, n-a trecut cu vederea Dumnezeu aceste fapte bune ale lui, ci a binevoit a-l lumina pe el cu lumina credinţei şi a-l aduce în cunoştinţa adevărului, ca lucrările lui cele bune să nu se acopere de întunericul necredinţei.

Acest bărbat temător de Dumnezeu, rugându-se lui Dumnezeu în casa sa, într-una din zile, a văzut că i s-a arătat lui îngerul lui Dumnezeu, spunându-i că rugăciunile şi milosteniile lui au ajuns înaintea lui Dumnezeu şi poruncindu-i să trimită în Ioppi după Simon, care se cheamă Petru şi de la dânsul ceea ce va auzi, aceea să facă.

Iar el, îndată a trimis cu rugăminte să cheme pe Petru. Deci, mergând trimişii la Ioppi, s-a suit Petru în casa de sus, ca să se roage în ceasul al şaselea din zi şi fiind foarte flămând, a avut o vedenie care îl îndemna să nu se îngreţoşeze a merge la acel bărbat de alt neam din cei netăiaţi împrejur, pentru că nu se amestecau evreii cu alte neamuri, ci se îngreţoşau de dânşii.

Vedenia lui Petru a fost astfel: ***Un vas oarecare ca o masă de pânză, legată în patru colţuri, se pogora de trei ori din cer şi un glas îi poruncea lui Petru că cele ce se află în vas, cele cu patru picioare de pe pământ şi fiarele şi târâtoarele, precum şi păsările să le junghie şi să le mănânce. Lepădându-se Petru, a zis că niciodată n-a mâncat ce este necurat. Atunci, glasul din cer i-a zis:*** ***"Cele ce Dumnezeu le-a curăţit, tu nu le spurca" (Fapte 10,15).***

Această vedenie era semnul întoarcerii la creştinism al lui Cornelie şi al celorlalte neamuri. Foamea lui Petru a însemnat foamea cea scrisă de Proorocul Amos: ***"Nu foame de pâine, nici sete de apă, ci foame de auzirea cuvântului Domnului" (Amos 8,11).*** Şi o foame ca aceea era în casa lui Cornelie şi a tuturor limbilor. Că precum dorea Petru acea pâine trupească, aşa doreau aceia pe cea sufletească.

- *Vasul cel de patru colţuri legat închipuia biserica Lui care prin patru Evanghelişti s-a întărit în credinţă.*
- *În vas erau felurite vieţuitoare din cele necurate: fiarele, târâtoarele, păsările care înseamnă limbile cele ce, prin înţelegerea lor cea pământească, erau vieţuitoare cu patru picioare, privind cu mintea în*

pământ şi neînţelegând cele de sus şi neştiind a cerceta cele din înălţime. Deci, fiare erau cu iuţimea şi jigănii otrăvitoare cu necurăţia cea vătămătoare de suflet, iar păsări zburătoare pe sus erau cu înălţarea minţii spre mândrie. Dar i s-a poruncit a le junghia pe acelea şi a le mânca, adică: ***cu sabia cea ascuţită a cuvântului lui Dumnezeu să ucidă patimile cele vechi păgâneşti, necuvântătoare şi deprinderile cele de fiare şi să facă sufletele şi trupurile lor, curăţite prin botez, jertfă vie, bine primită lui Dumnezeu.***

– *Pogorârea cea de trei ori a vasului din cer a însemnat cea de trei ori afundare la Sfântul botez.*
– *Glasul cel ceresc i-a spus că erau curăţite acelea de Dumnezeu, adeverindu-l că nu numai pentru israiliteni, ci şi pentru alte neamuri şi-a vărsat Hristos sângele cel ce spală spurcăciunile păcatelor.*

Drept aceea, cugetând Petru la acea vedenie şi nedumerindu-se, iată ajunseseră trimişii de la Cornelie şi întrebând de dânsul. Iar Duhul i-a poruncit să meargă cu dânşii neîndoindu-se de nimic, ca pe cel dintâi om dintre păgâni să-l împreune cu trupul bisericii lui Hristos; iar după dânsul şi celelalte neamuri să vină la Hristos. Deci, intrând Petru în casa lui Cornelie, l-a întâmpinat pe el Cornelie cu cinste, cu toate rudeniile sale şi cu prietenii cei iubiţi şi căzând la picioarele lui, i s-au închinat. Iar Petru l-a ridicat pe el, zicând: ***"Voi ştiţi că nu se cade omului evreu a intra la cei de altă seminţie şi a avea împărtăşire cu dânşii; însă, mi-a descoperit***

mie Dumnezeu că nu se cuvine a numi spurcat sau necurat, pe nici un om. Deci, am venit la voi fără îndoire şi vă întreb: cu ce gând m-aţi chemat pe mine la voi?" (Fapte 10, 28-29).

Iar Cornelie i-a răspuns lui cu de-amănuntul, cum a văzut pe înger şi ce a auzit de la dânsul şi l-a rugat pe Petru ca să-i spună lui cuvântul cel de mântuire, iar Petru, deschizându-şi gura, a început a-i propovădui lui pe Iisus, că Dumnezeu era în trup, cu oamenii, pe pământ petrecând, învăţând şi povăţuind pe oameni la calea ce duce la cereasca Împărăţie şi a făcut multe semne şi minuni, tămăduind toate bolile şi învăţând cu cuvântul. ***"Acela de voie a pătimit, a murit şi a înviat, ca pe om să-l izbăvească din patimi şi să-l învieze din moarte, dăruindu-i lui viaţă veşnică şi acela va judeca viii şi morţii, pentru care toţi proorocii mărturisesc şi tot cel ce crede în numele Lui, iertare de păcate va lua" (Fapte 10,43). Acestea grăindu-le Petru şi Duhul Sfânt sălăşluind cuvintele lui în inimile celor ce ascultau, i-a adus pe ei la credinţă şi s-a botezat Cornelie cu toată casa sa.***

Cornelie este cel dintâi din păgâni care a crezut în Domnul nostru Iisus Hristos; iar după botezul său a părăsit toate cele păgâneşti şi a mers în urma lui Petru şi a fost pus episcop de dânsul.

Deci, înconjurând cu dânsul şi cu mulţi alţii diferite ţări, se ostenea cu propovăduirea lui Hristos. Şi fiind Petru cu Timotei şi cu Cornelie în Efes, li s-a făcut lor ştire de cetatea Scipseos, cum că locuitorii ei se închină la idoli cu sârguinţă. Şi se sfătuiau care dintre dânşii să meargă acolo la propovăduire. Şi aruncând sorţii, a căzut soarta pe Cornelie care, chemând pe Dumnezeu în ajutor, a mers la cetatea aceea degrabă.

Era acolo oarecare dregător, anume Dimitrie, filosof iscusit în înţelepciunea elinească, care ura foarte mult buna cinstire creştinească şi jertfea zeilor păgâni, mai ales lui Apolo şi Zeus. Fiind înştiinţat despre Cornelie, că intrase în cetate, îndată l-a chemat pe el înaintea sa şi l-a întrebat de unde şi pentru ce a venit.

Iar Cornelie a răspuns: "***Rob sunt al Dumnezeului celui viu şi trimis fiind, am venit aici ca să te chem pe tine din întunericul cel adânc al neştiinţei şi să te scot la lumina adevărului şi raza cea curată a cunoştinţei să lumineze sufletul tău***".

Iar el, neînţelegând nimic din cele grăite, s-a mâniat şi cu iuţime i-a zis: "Eu altele te-am întrebat şi tu altele-mi răspunzi mie. Aşa, mă jur pe zei, că dacă nu-mi vei răspunde la fiecare întrebare, apoi nu voi cruţa bătrâneţele tale, nici mă voi ruşina

de cărunteţele tale. Deci, spune-mi mie: la cine eşti ostaş şi pentru ce pricină ai venit aici ?"

Iar Cornelie a zis: "***De voieşti ca să ştii gradul meu, apoi să ştii că sunt sutaş cu dregătoria şi când am auzit de tine, că tu şi femeia ta şi toţi cei ce sunt sub stăpânirea ta aţi căzut în mare rătăcire, am venit ca să vă scap pe voi de idoleasca înşelăciune şi să vă povăţuiesc la calea cea adevărată şi să vă împac cu unul Dumnezeu cel viu, care a făcut cerul şi pământul şi toate cele ce sunt în dânsele***".

La acestea Dimitrie a zis: "Te văd pe tine ajuns la bătrâneţe şi mi-e milă pentru anii tăi cei mulţi; deci, încetează a-ţi lungi prin cuvinte minciuna ta, apropie-te la zeii noştri şi te închină lor, iar de nu vei voi ca să faci aceasta, apoi să ştii că la grele chinuri te voi da pe tine şi nici un Dumnezeu, afară de zeii mei, nu te va scoate pe tine din mâinile mele".

Iar Cornelie a zis: "***Puternic este Dumnezeul meu, nu numai să mă păzească pe mine de toate răutăţile tale întreg şi nevătămat şi să mă izbăvească din mâinile omeneşti, dar încă şi pe zeii tăi să-i zdrobească şi să-i sfarme ca praful pe idolii lor şi pe tine, cel ce în deşert nădăjduieşti spre dânşii să te aducă la a lor cunoştinţă. Iar eu, zeilor tăi, ca şi idolilor lor celor fără de suflet, niciodată nu mă voi închina. Pentru că scris este: zeii cei ce n-au făcut cerul şi pământul să piară şi iarăşi: "Domnului Dumnezeului tău să te închini şi Lui unuia să-I slujeşti". Am venit aici pentru ca să vă povăţuiesc pe voi la pocăinţă, ca să ieşiţi din cursele diavolului, fiind de vii vânaţi de dânsul după voia lui***".

Iar dregătorul a zis: "M-am jurat pe zeii mei că nu te voi cruţa pe tine ci la grele munci te voi da, de nu vei jertfi zeilor".

Apoi, Cornelie l-a întrebat: "***La care zei porunceşti să jertfesc ?***"

Şi i-a zis dregătorul: "Jertfeşte lui Apolin şi lui Die".

Iar Cornelie a zis: ***"Deci, arată-mi mie pe acei zei ai tăi".***

Şi s-a bucurat dregătorul, socotind că vrea să se închine lor şi l-a dus pe el la capiştea lui Die. Şi le urmă lor lume multă, vrând să vadă pe Cornelie închinându-se la idoli. Şi sosind la capişte, au intrat într-însa dregătorul cu Cornelie şi cu toţi cei ce veniseră cu dânşii, între care era şi femeia boierului, anume Evantia şi Dimitrie, fiul lui, că aşa se chema după numele tatălui său.

Deci, Sfântul Cornelie, fiind în capiştea idolească, s-a întors spre răsărit şi plecându-şi genunchele sale la pământ, se ruga zicând: "***Dumnezeule, Cel ce ai cutremurat pământul şi prin el ai mutat munţii în inimile mărilor, Cel ce prin mâna lui Daniil ai sfărâmat pe Vil şi ai omorât pe balaur şi gurile leilor astupându-le ai păzit întreg pe robul tău, Tu şi acuma răstoarnă idolii aceştia şi dă cunoştinţă poporului tău, ca să ştie că braţul tău este puternic!***".

Aşa rugându-se Sfântul, a ieşit din capişte împreună cu Dimitrie dregătorul şi cu toată mulţimea poporului ce venise; iar Evantia cu Dimitrie, fiul său, rămăseseră încă înăuntrul capiştei şi deodată s-a făcut cutremur şi a căzut capiştea cu idolii, sfărâmându-se ca praful idolii lor spre care nădăjduiau şi a fost apucată acolo femeia dregătorului cu fiul lor, sub zidurile cele căzute. Şi toată mulţimea văzând căderea capiştei, s-a spăimântat. Iar boierul nu ştia că femeia şi fiul lui s-au astupat de ziduri.

Cornelie însă, veselindu-se de puterea Dumnezeului Celui viu, a zis către boier: "***Unde sunt acum, boierule, idolii tăi cei mari?***"

Iar el, umplându-se de mânie, a zis: "Spune nouă, fermecătorule, cu ce vrăji ai făcut să cadă capiştea cu idolii noştri?" Şi se sfătuia boierul cu ai săi cu ce fel de chinuri să-l piardă pe Cornelie. Dar, iată că aproape trecuse ziua şi soarele apunea; pentru aceea, nu era vreme ca să chinuiască pe Cornelie. Deci, a poruncit dregătorul ca să-l lege cu mâinile şi picioarele şi aşa să-l spânzure pe el în temniţă, ca toată noaptea, spânzurat, să pătimească până dimineaţa, iar a doua zi voia să-l chinuie pe el cumplit şi apoi să-l ucidă.

Fiind dus Sfântul în temniţă cu mâinile şi picioarele legate şi spânzurându-l, precum a poruncit prigonitorul, îndată a alergat la dregătorul unul din slujitorii lui, anume Teleton, zicându-i: "Stăpâne, doamna ta şi unul născut, fiul tău, au pierit în capişte, sfărâmaţi fiind între ziduri de cutremur !" Auzind aceasta Dimitrie şi-a rupt hainele sale şi se văita cu amar, încă se tânguiau cu dânsul împreună şi mai marii cetăţii, în timp ce alţii îl mângâiau. Dar cine putea să mângâie o jale mare ca aceea care venise pe nesimţite, aducând moartea cea neaşteptată a femeii şi a fiului său? Apoi, a zis către cei ce stăteau de faţă: "Mergeţi, aruncaţi pietrele capiştei celei căzute, până ce veţi afla oasele iubitei mele soţii şi ale dulcelui meu fiu şi aflându-le, să mi le aduceţi aicea". Grăind acestea a ridicat glasul şi a plâns cu jale mare.
Tânguindu-se el, a venit degrabă mai marele jertfitorilor, anume Varvat, zicând: "Am auzit glasul femeii tale şi fiului tău, din mijlocul zidurilor celor căzute, strigând aşa: "*Mare este Dumnezeul creştinesc care ne-a scăpat pe noi vii de această cumplită moarte, prin robul său Cornelie. Deci, rugaţi pe acel Sfânt*

bărbat ca să ne scoată pe noi de aici, ca să nu pierim desăvârşit, pentru că vedem minunile cele de mirare ale Dumnezeului lui şi auzim glasul îngerilor celor ce cântă: ***Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, întru oameni bună-voire"***.

Acestea auzindu-le boierul de la Varvat, îndată a alergat degrabă cu toţi ai săi la robul lui Dumnezeu în temniţă şi l-au aflat pe el umblând, pentru că Îngerul Domnului îl dezlegase pe el din legături. Şi a căzut boierul la picioarele lui Cornelie, zicând: "Mare este Dumnezeul tău, Cornelie, care păzeşte pe soţia mea şi pe fiul meu, încă vii, în capiştea cea căzută. Deci, ne rugăm ţie, robule al Dumnezeului celui preaînalt, vino şi îi scoate pe dânşii de acolo şi iată, eu şi toţi cei cu mine credem în cel propovăduit de tine, Hristos cel răstignit".

Deci, mergând Sfântul Cornelie cu dânşii la capiştea idolească cea căzută şi ridicându-şi spre cer ochii săi, a zis: "***Doamne, Dumnezeul puterilor! Cel ce cauţi pe pământ şi îl faci pe el de se cutremură, de a cărui faţă se topesc munţii şi seacă adâncurile, Însuţi fiind Domn; ascultă suspinele celor legaţi şi scoate din pământ pe Evantia şi nu-Ţi întoarce faţa ta de la fiul ei şi ia aminte spre suflete-le lor pentru numele Tău***".

Aşa rugându-se el, deodată s-a deschis locul unde era ţinută Evantia cu fiul său, între zidurile cele căzute şi au ieşit de acolo amândoi sănătoşi, lăudând pe Dumnezeu. Deci, toţi cei ce erau acolo şi au văzut acea prea slăvită minune, strigau: **"Mare este Dumnezeul creştinilor"**.

Şi s-a botezat Dimitrie cu femeia, cu fiul său şi cu toată casa sa şi s-au botezat cu dânsul şi ceilalţi oameni, la număr două sute şaptezeci şi şapte.

A petrecut Sfântul Cornelie în acea cetate vreme îndelungată, dezrădăcinând spinii necredinţei din inimile omeneşti şi semănând sămânţa bunei credinţe. Şi, în scurtă vreme a adus la Hristos toată cetatea şi pe oarecare bărbat cinstit, anume Evnomie, pe care l-a făcut preot. ***Apoi, plin fiind de zile, a sosit la fericitul său sfârşit, de care fiind înştiinţat mai înainte de vreme, se nevoia la rugăciune cu osârdie, gătindu-se mai înainte spre calea pe care avea să meargă la Dumnezeul său.***

Deci, adunând pe toţi creştinii pe care îi întorsese de la nedumnezeire, îi învăţa pe dânşii ca să petreacă în credinţă, în dragoste şi în toate faptele bune, să se ocârmuiască pe sine, sporind în poruncile Domnului.

Apoi, învăţându-i pe ei din destul, a auzit un glas din cer, zicând către dânsul: "Cornelie, vino la mine, că iată s-a gătit ţie cununa dreptăţii!"

Aceasta auzind-o Cornelie, îndată s-a întors la rugăciune şi plecându-şi genunchele a zis: ***"Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce m-ai învrednicit pe mine a păzi credinţa, a săvârşi nevoinţa şi a birui pe cel potrivnic, mulţumesc Ţie de toate. Încă mă rog ţie Doamne, caută spre robii tăi din înălţimea cea sfântă a Ta şi milostiv să fii lor. Întăreşte-i pe dânşii în credinţă, împuterniceşte-i în nevoinţă, sporeşte-le lor în păzirea sfintelor Tale porunci, ca neîncetat să slăvească Prea Sfânt Numele Tău, acum şi în vecii vecilor".***
Şi toţi zicând: "Amin!" şi-a dat cu bucurie duhul său în mâinile Dumnezeului Celui ce la cer l-a chemat pe el.

Iar dregătorul Dimitrie cu Evantia soţia sa, cu fiul Dimitrie, cu Evnomie preotul şi cu toţi credincioşii, plângând mult deasupra părintelui şi învăţătorului lor şi aprinzând lumânări şi cântând cântări deasupra mormântului, l-au îngropat pe el cu cinste aproape de capiştea cea căzută a lui Die. Şi în toate zilele credincioşii mergeau la mormântul lui, cădelniţau cu tămâie şi se rugau şi multe tămăduiri se da bolnavilor de la mormântul lui.

Trecând mulţi ani şi ducându-se toţi la Domnul, a rămas neştiut urmaşilor lor locul acela unde au fost îngropate moaştele Sfântului Cornelie, că crescuseră împrejurul lui rugi şi tufe multe şi nimeni nu ştia de comoara aceea de mult preţ.

S-a întâmplat oarecând de a mers acolo episcopul Silvan de la cetatea care se numea Troia, căruia Sfântul Cornelie i-a zis: "De multă vreme petrec aici şi nimeni nu m-a cercetat".

Iar episcopul, sculându-se din somn, se miră de acea vedenie şi nu se pricepea cine i se arătase lui. Iar în noaptea viitoare iarăşi i s-a arătat Sfântul, zicându-i: "Eu sunt Cornelie, sutaşul. Moaştele mele zac în rugii cei ce sunt aproape de locul acela unde era oarecând capiştea lui Die. Drept aceea, tu să-mi zideşti mie biserică aproape de locul lui Dimitrie, iar locul acela se numeşte Pandohium şi multe trupuri ale credincioşilor şi sfinţilor fraţi sunt îngropate acolo."

Dimineaţa, episcopul a spus vedenia aceea clerului său şi au mers cu toţii la rugii aceia pe care în vedenie îi arătase lui Sfântul şi rugându-se cu dinadinsul, începu a săpa şi aflară racla care avea în ea moaştele Sfântului Cornelie, din care ieşeau negrăite, bune, miresme întregi şi nestricate. Şi s-au veselit foarte mult pentru aflarea unei astfel de mari vistierii.

Episcopul era în dificultate pentru biserica pe care Sfântul i-a poruncit să o zidească, pentru că n-avea atâta avere cât ar fi fost de trebuinţă spre zidirea bisericii. ***Însă şi în aceasta Sfântul Cornelie nu a zăbovit a ajuta episcopului; pentru că, în viitoarea noapte, s-a arătat oarecăruia om, anume Evghenie, care era dreptcredincios şi foarte bogat. Aceluia i-a poruncit ca să dea averi episcopului Siluan cât va fi de-ajuns spre zidirea bisericii. Iar Evghenie a spus vedenia aceea episcopului şi i-a dat lui toate cele de trebuinţă.***

Şi începând a zidi Sfânta biserică, degrabă a săvârşit-o pe ea şi a înfrumuseţat-o cu toată buna podoabă. Apoi, sosind vremea în care cinstitele moaşte ale Sfântului să fie aduse din rugi în acea biserică zidită din nou, s-a adunat mulţime de credincioşi, cu episcopul Siluan şi cu Evghenie, având în mâinile lor lumânări aprinse. ***Şi când a început episcopul cu clerul a cânta cântarea cea întreit sfântă, îndată singură de sine s-a mişcat racla şi se ducea cu nevăzute mâini la biserică şi nu îndrăznea nimeni din oameni a se atinge de dânsa.*** Deci, văzând toţi acea minune, cum merge racla singură de sine, se mirau cu frică şi ca printr-o gură strigau cu toţii: ***"Sfânt! Sfânt! Sfânt! Domnul Savaot, Cel ce ne-a arătat nouă puterile şi minunile sale, prin Cornelie, robul Său".***

Încă s-a întâmplat de erau acolo şi mulţi necredincioşi care, văzând acea minune, au crezut în Domnul nostru Iisus Hristos. Iar când au ajuns la biserică şi au intrat într-însa, mulţi stau şi de-o parte şi de alta, privind unde va merge racla cu moaştele şi unde va sta. Deci, mergând ea drept a stat aproape de altar, de partea dreaptă. Apoi, voia episcopul ca să-l pună pe el înlăuntrul altarului şi nimeni nu putea să mişte racla din locul acela, în care singură a stat. Şi s-au făcut multe minuni atunci şi după aceea de la sfintele şi făcătoarele de minuni moaşte ale plăcutului lui Dumnezeu.

Murind episcopul Siluan, s-a pus după dânsul episcop Filostorghie. ***Acela a îndemnat pe oarecare zugrav, anume Evcratie, ca toată biserica să o înfrumuseţeze dar mai cu seamă icoana Sfântului Cornelie să o împodobească frumos.***

Deci, zugravul, când începu să zugrăvească icoana Sfântului Cornelie, nu putea ca să-i închipuiască bine faţa lui şi o ştergea şi iarăşi o zugrăvea şi iarăşi o ştergea, de multe ori, neputând deodată să o zugrăvească cu bună podoabă.

S-a mâhnit Evcratie şi zicând asupra Sfântului oarecare cuvinte de hulă i-a lăsat chipul lui aşa. Şi vrând ca să zugrăvească altceva pe zidul bisericii, s-a suit pe o

scară şi alunecând cu picioarele, a căzut de pe scară la pământ şi atât de rău s-a lovit încât a rămas aproape mort.

Apoi, luându-l pe el ceilalţi, care se întâmplaseră acolo, l-au dus la casa lui şi l-au pus pe pat abia viu, neputând nici a grăi. Şi vedeau toţi că erau viermi împrejurul buzelor lui şi unii intrau, iar alţii ieşeau din gură. Aceasta era pedeapsa pentru că a îndrăznit, cu buzele lui, a zice cuvinte de hulă asupra Sfântului.

Dar, precum singur Domnul, aşa şi Sfinţii, robii lui, nu se mânie până la sfârşit, nici nu ţin vrăjmăşie în veac, aşa a doua zi acela care pe femeia şi pe fiul lui Dimitrie din mijlocul zidurilor celor risipite i-au scos vii, acela şi lui Evcratie i s-a arătat şi luându-l pe el de mână, ca din somn l-a ridicat de pe pat şi apoi nevăzut a fost.

Iar Evcratie, simţindu-se pe sine sănătos, a alergat la biserica Sfântului şi căzând la cinstita raclă, în care zăceau tămăduitoarele moaşte ale lui Cornelie, cu lacrimi cerea iertăciune pentru greşeala sa şi mulţumea Sfântului că l-a miluit şi l-a tămăduit de durere pe el, cel ce era aproape de moarte.

Deci, două folosuri a câştigat zugravul acela, din arătarea Sfântului: tămăduire şi cunoştinţa feţei lui, adică ce fel fusese la chip. După însănătoşire, a zugrăvit pe Sfântul Cornelie pe icoană, aşa precum l-a văzut pe el arătându-se lui.

Şi prea mărea pe Hristos Dumnezeu, Cel împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh slăvit în veci. Amin.

(Vieţile Sfinţilor - Viaţa sfântului sfinţit mucenic Cornelie, sutaşul)